

JAZZFLITS NUMMER 408

4 DECEMBER 2023

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP DE PLAAT

Peter Beets, Jerry Bergonzi,
Miho Hazama, The Guardians, Sknail,
Peter Jonatan/Metropole Orkest e.a.

10 JAZZ OP HET PODIUM

Chris Potter.

EN VERDER (ONDER MEER):

13 Monica Akihary (Roland Huguenin)

16 Jazzstandard (Ruud Bergamin)

18 Sonny Parker (Erik Carrette)

23 Jazzflits op reis (Belgrado)

20 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2023

JF 409 KOMT 18 DECEMBER UIT

BERICHTEN

Voor tweede keer mannelijke winnaar Sarah Vaughan Competition

De Haitiaanse Amerikaan Tyreek McDole heeft de prestigieuze Sarah Vaughan Jazz Vocal Competition 2023 gewonnen. Het is voor de tweede keer in de geschiedenis van het concours dat een man als beste uit de bus komt. McDole nam het in de finale, 19 november in Newark, op tegen drie Amerikaanse zangeressen en een Engelse. Ze werden gekozen uit 280 inzendingen uit 37 landen. Zijn landgenote Darynn Dean werd tweede. McDole is 23 jaar oud en wordt wel vergeleken met voorgangers als Andy Bey, Johnny Hartman en Joe Williams. Hij studeerde aan het Oberlin Conservatory of Music. Dit jaar vormden Jane Monheit, Christian McBride, Lizz Wright, Al Pryor en Madeleine Peyroux de jury. De winnaar kreeg een geldbedrag van 5.000 dollar en de 'Sassy Award' (Sassy was de bijnaam van Sarah Vaughan; red). Eerdere winnaars waren onder anderen Samara Joy, Cyrille Aimée en Jazzmeia Horn. Het concours wordt sinds 2012 jaarlijks gehouden. Zangers en zangeressen uit de hele wereld kunnen deelnemen, mits ze nog geen contract bij een grote platenmaatschappij hebben. De vocalisten worden beoordeeld op vocale kwaliteiten, muzikaliteit, techniek, voordracht, artistiekiteit en swing.

De medewerkers van
Jazzflits wensen u
een heerlijk avondje....

Dutch Swing College Band
in 'Sinterklaas kapoentje':
<https://bit.ly/3BeCBUu>

ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

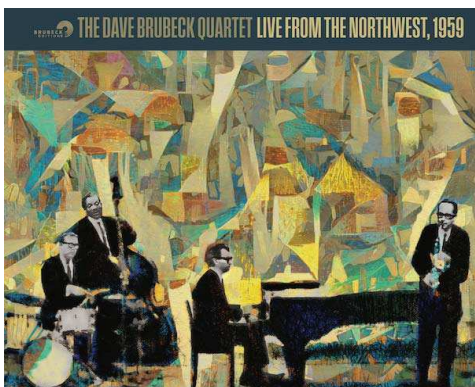

Maite Hontelé dirigeert het NJJO. (Foto: Jessie Kamp)

NJJO ONDER LEIDING VAN MAITE HONTELÉ GEEFT GALACONCERT OP JAZZAHEAD! 2024

Samen met het Nationaal Jeugd Jazz Orkest verzorgt trompettiste Maite Hontelé 13 april 2024 met een mambo programma het galaconcert op Jazzahead! 2024. Ze is uitgenodigd omdat de Nederlandse jazz volgend jaar tijdens het evenement in het zonnetje wordt gezet.

Maar ook omdat Jazzahead!-directeur Sybille Kornitschky voor de avond een jonger publiek wil trekken, zo zegt ze in een persbericht, daarom mag er voor het eerst tijdens het galaconcert gedanst worden. "Maite Hontelé manages to appeal wonderfully to young people with her music – which is something that the jazz scene in the Netherlands does brilliantly anyway", voegt artistiek adviseur Götz Bühler toe. Aan het concert zal een aantal gastsolisten van naam meedoen, maar hun namen blijven nog even ongenoemd. De achttiende editie van het jaarlijkse netwerk- en beursevenement Jazzahead! is van 11 tot en met 13 april 2024 en heeft 'New Horizons' als motto.

Onbekende live-opnames fameuze Dave Brubeck Quartet op cd uit

'Live From The North West, 1959', zo heet een album met niet eerder uitgebrachte live-opnames van het Dave Brubeck Quartet (label Brubeck Edition). Ze werden in april 1959 gemaakt in Portland met een AMPEX 350-2 bandrecorder. Die draaide op 4 april 1959 in de Multnomah Jazz Club en op 5 april in het auditorium van het nabijgelegen Clark College. Het zijn de eerste opnames van het Quartet met Paul Desmond (altsax), Eugene Wright (bas) en Joe Morello (drums) in de gelederen. De eerste plaat van deze vier, 'Gone With The Wind', werd een paar weken later, op 22 en 23 april 1959, voor Columbia opgenomen. Op het nu verschenen live-album zijn onder meer 'Basin street blues', 'Gone with the wind', 'The lonesome road', 'When the saints go marching in', en 'Multnomah blues' te horen. De eerste drie staan ook op 'Gone With The Wind'.

New Sound Jazz Machine maakt bigband-kerstalbum

De Enschedese New Sound Jazz Machine heeft een kerstalbum gemaakt. De bigband onder leiding van componist/arrangeur/bassist Joris Bolhaar nam een verzameling bekende kerstliedjes in meerdere stijlen op. Op single verscheen in november reeds een ska-versie van 'God rest ye merry gentlemen'. Nu is het hele album 'Jingle Bells Jazz Machine' te beluisteren. "Een kerstplaat van een Nederlandse bigband verschijnt niet zo vaak", zegt Pieter Bos namens de Jazz Machine, "het zijn allemaal kerstliedjes die je kent, maar niet zoals je ze kent. Zoals een uptempo swingversie van 'It's beginning to look a lot like Christmas' met een bliksemsnelle saxsolo van Gerlo Hesselink. 'We three kings of orient are' heeft Oosterse invloeden. En 'Nu zijt welkome' staat op de plaat, omdat een Nederlands kerstlied niet mag ontbreken."

Femke Mooren won twee prijzen. (Foto: Majanka Fotografie)

JAZZ FOCUS BIG BAND BIJ WINNAARS PRINSES CHRISTINA JAZZ CONOURS 2023

De Jazz Focus Big Band heeft 18 november in de categorie 'bigband' de eerste prijs in de wacht gesleept tijdens de finale van het Prinses Christina Jazz Concours 2023. Dat vond plaats in het Bimhuis in Amsterdam. De Belgische saxofonist Lucas Bakker (categorie 12 t/m 15 jaar) en het Femke Mooren Quartet (categorie 16 tot en met 21 jaar) ontvingen de andere twee eerste prijzen. De winnaars mogen verschillende (festival)optredens geven.

Damien Mehdau. (Foto: Majanka Fotografie)

De jury stond dit jaar onder voorzitterschap van presentator Co de Kloet en telde als leden onder anderen fluitist Ronald Sniijders en trompettist Ruud Breuls. De Publieksprijs werd deze editie gewonnen door het HMD Jazz Quartet uit Rotterdam. De Women in Jazzprijs, een speciale prijs voor een vrouwelijk jazztalent, kreeg Femke Mooren. De Persprijs ging naar het pianotrio van Alejandro Martin Puchau, Evan van der Feen en David Guerreiro. Opvallende naam bij de winnaars was die van de 15-jarige drummer Damien Mehdau, zoon van pianist Brad Mehdau. Hij werd derde in de categorie van 12 tot en met 15 jaar. Naast de optredprijzen werden er masterclasses en lessen gewonnen en zijn concertkaarten en tegoedbonnen, te besteden bij muziekwinkels, verdeeld

Caris Hermes. (Foto: WDR L. Voigtländer)

WDR Jazzpreis 2024 voor bassiste Caris Hermes

Bassiste Caris Hermes (32) krijgt op 14 maart 2024 in Bonn de WDR Jazzpreis 2024 uitgereikt. Hermes wordt hiermee onderscheiden voor haar 'elegante frasering, ritmische beweeglijkheid, stilistische onvooringenomenheid' en haar plezier in het samenspel. Hermes speelde in onder meer de WDR Big Band en de HR Bigband. Ook werkte ze met de Nederlandse musici Joris Roelofs (sax), Fay Claassen (zang) en Joost van Schaik (drums). Tijdens de prijsuitreiking zal Hermes optreden met de WDR Big Band, met wie ze als prijswinnaar in het voorjaar van 2024 een korte tournee maakt. Ook ontvangt ze een prijzengeld van 10.000 euro. De WDR Jazzpreis wordt sinds 2004 uitgereikt. Eerdere winnaars waren bijvoorbeeld Florian Ross (2006), Steffen Schorn (2009) en Angelika Niescier (2023).

VRAAG EN AANBOD

Heeft u als lezer iets in de aanbieding of zoekt u iets op jazzgebied, meldt u dat dan bij ons. Maar ook als u een vraag heeft, of bijvoorbeeld op zoek bent naar de naam van een muzikant op een foto, kunt u met ons contact opnemen. Alles mag. Wij gooien het via deze rubriek 'vraag en aanbod' dan zagezgd in de groep, en, zoals u van Jazzflits gewend bent, geheel kosteloos. Aarzel niet! Ons e-mailadres is jazzflits@gmail.com.

GEMEENTE ANTWERPEN ZOEKT ORGANISATOR VOOR JAZZ MIDDELHEIM 2024

Het stadsbestuur van Antwerpen is op zoek naar een organisator voor Jazz Middelheim. Het festival werd aldaar in augustus 2022 voor het laatst gehouden, maar de organisator van het festival ging vorig jaar failliet en daardoor kwam er dit jaar geen volgende editie. Het bestuur van de stad wil dat Jazz Middelheim blijft bestaan.

De gemeente hoopt een bedrijf te vinden dat deze klus in 2024 en 2025 wil klaren. De concessie kan daarna verlengd worden voor nog eens twee edities. Antwerpenaar en trompettist Bert Joris is blij met de oproep. "Ik hoop dat de toekomstige organisatoren echt een hart voor jazz hebben en dat ze er opnieuw een kleinschalig en puur jazzfestival van zullen maken, zoals het in de jaren tachtig en negentig was. De laatste jaren werd er heel ruim geprogrammeerd om een groter publiek aan te trekken en stonden er ook popartiesten. Dat is niet nodig. Op een popfestival wil je ook niet dat de hoofdact een jazzmuzikant is", zegt hij 24 november op vrt.be.

Samara Joy op de hoes van haar album 'Linger Awhile'.

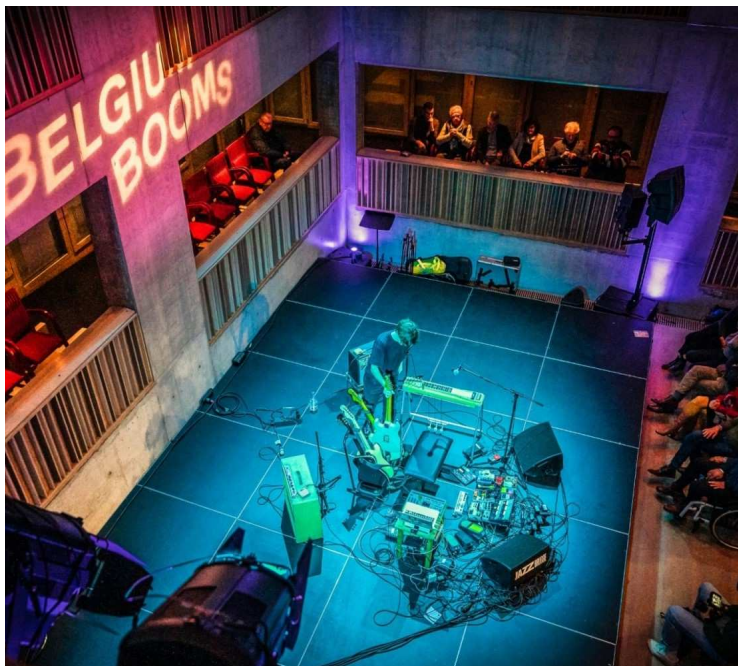
SAMARA JOY FAVORIET BIJ LEZERS DOWNBEAT

Zangeres Samara Joy maakte volgens de lezers van het Amerikaanse blad *Downbeat* het afgelopen jaar met haar 'Linger Awhile' de beste jazzplaat. Dat blijkt uit de uitslag van de 88ste Readers Poll, die in de decemberuitgave van het blad te vinden is. De lezers kozen haar ook tot beste zangeres.

De een na beste plaat is volgens de lezers 'New Standards Vol. 1' van drumster Terri Lyne Carrington. Op plek drie in deze categorie eindigde het viertal Redman/Mehldau/McBride/Blade met hun album 'Long Gone'. Als beste historische album kwam pianist Ahmad Jamal's 'Emerald City Nights: Live At The Penthouse' uit de bus rollen. Vlak achter Jamal eindigde Bill Evans' 'Treasures: Solo, Trio & Orchestra, Recordings From Denmark (1965-1969)'. Saxofonist Pharoah Sanders krijgt van de *Downbeat*-lezers een plaats toegekend in 'Hall of Fame' en de dit jaar overleden saxofonist Wayne Shorter wordt geëerd met het predikaat 'Artist of the Year'. Enkele andere pollwinnaars zijn Artemis (group), Terence Blanchard (trompet), Chris Potter (tenor sax), Kenny Garrett (altsax), Branford Marsalis (sopraansax), Brad Mehldau (piano) en Herbie Hancock (keyboards). De *Downbeat*-lezers hebben overigens weinig oog voor niet-Amerikaanse musici.

Yazz Ahmed. (Foto: Tom Leentjes)

Gitarist Vitja Pauwels. (Foto: Tom Leentjes)

Jazz Brugge trekt 1.500 bezoekers

Van 17 tot en met 19 november was het Concertgebouw Brugge het toneel van avontuurlijke jazz uit diverse hoeken van de wereld. Een publiek van ongeveer 1.500 enthousiaste bezoekers genoot tijdens het festival Jazz Brugge van optredens van onder anderen trompettist Theo Croker en saxofonist James Brandon Lewis, zo melden de organisatoren ons. Het festival bracht een mix van stijlen, variërend van Arabische jazz tot psychedelische funk. Tom Leentjes was erbij en maakte de foto's op deze pagina. De volgende, tiende editie van Jazz Brugge is in 2025.

Sanem Kalfa. (Foto: Tom Leentjes)

James Brandon Lewis. (Foto: Tom Leentjes)

JAZZ OP DE PLAAT

PETER BEETS

Tsjaikovski, Rachmaninov And All That Jazz!
Magic Ball Records

Peter Beets is één van Neerlands jazzpianisten die internationaal worden erkend als ongekend talentvol en vakbekwaam. Hoewel Beets zijn reputatie heeft opgebouwd met jazzwerk, is hij een groot liefhebber en kenner van klassieke muziek. "Mijn klassieke platenkast is een toevluchtsoord, een heilige plek", zegt Beets zelf. Het is dus geen toeval dat Peter op zijn laatste cd 'Tsjaikovski, Rachmaninov And All That Jazz!' wederom grote namen uit de klassieke wereld eer bewijst. Behalve Tsjaikovski en Rachmaninov zijn dat onder anderen Borodin en Scriabin.

Begeleid door bassist Tom Baldwin en slagwerker Byron Landham nam Beets in New York negen lange tracks op waarmee hij met veel zwier, een stortvloed aan noten, een plezierig stevig toucher en een enorme portie swing andermaal aantoont dat je klassieke melodieën prima kunt verjassen zonder dat het een maniertje wordt. Beets draait er zelfs zijn hand niet voor om om van 'Flight of the bumblebee' van Rimsky-Korsakov een snelle én een langzame versie te spelen die allebei krachtig klinken.

Peter Beets gaat met zijn recentelijk opgenomen stukken ook toeren. Dat doet hij met de Amerikaanse drummer Greg Hutchinson - die het podium deelde met Oscar Peterson, Betty Carter, Dianne Reeves, John Scofield, Kurt Rosenwinkel en Brad Mehldau - en de Nederlandse grootheid Frans van Geest op contrabas. Ook in deze tourbezetting zal het materiaal ongetwijfeld fantastisch klinken. Greg en Frans doen niets onder voor Tom en Byron.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Peter Beets (piano),
 Tom Baldwin (bas),
 Byron Landham (drums).

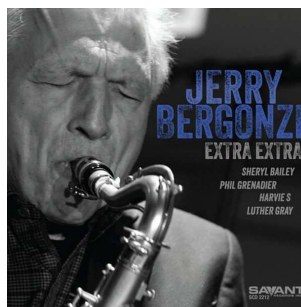
Voor meer info:

<https://peterbeets.nl/>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

JERRY BERGONZI

Extra Extra
Savant

De inmiddels 76-jarige tenorsaxofonist Jerry Bergonzi is geen kleine jongen in jazzkringen. Zo nam hij negen albums op met pianist Dave Brubeck. De lijst van eigen opnames en albums met andere artiesten is immers vanaf de jaren zeventig. Inmiddels is hij al geruime tijd docent aan New England Conservatory in Boston. Hij treedt ook nog steeds op, onder meer met de bezetting waarmee hij het album 'Extra Extra' maakte. Al geruime tijd is Phil Grenadier op trompet zijn metgezel. De andere begeleiders zijn Shery Bailey op gitaar, Harvey S op bas en Luther Gray op drums. Op het album is de duidelijke stijl en 'sound' van saxofonist Joe Henderson te horen. Hij is een van de voorbeelden van Jerry. In het geluid van Bergonzi zijn veel (overmatig Amerikaanse) invloeden te bespeuren en af en toe de rauwheid van zijn Conn 10M-sax. Bergonzi speelt uitstekend, al is het mijn persoonlijke smaak niet. Ik mis het subtiele in zowel zijn 'sound' als spel.

Amerikaanse ritmesecties staan bekend als de beste ter wereld. Die reputatie maken de begeleiders van Bergonzi hier niet waar. Met name de cohesie ontbreekt op het nieuwe album, ondanks de fraaie inbreng van gitariste Shery Bailey. Het geheel smaakt te veel naar de studio. In vergelijking is Bergonzi's album 'Shifting Sands' uit 2012 in elk voornoemd opzicht beduidend beter. Ook het album 'Standard Gonz', dat meer Coltrane-invloeden laat horen, bevalt me meer.

Beste nummer van 'Extra Extra' is het eerste nummer 'Loudzee', dat meer sfeer ademt dan de meeste andere nummers. De titel 'Extra Extra' maakt niet waar wat deze belooft. Het is een goed album, echter zonder veel extra's.

Ralf Jacobs

Bezetting:

Jerry Bergonzi (tenorsax),
 Phil Grenadier (trompet),
 Shery Bailey (gitaar),
 Harvey S (bas), Luther Gray (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3vpcfcph>

THE GUARDIANS
The Sean Sessions, Vol. 1: Beach Balls
 Eigen Beheer

Al zo'n halve eeuw zijn de jamsessies in het Amsterdamse café De Engelbewaarder een begrip. En saxofonist/fluitist Sean Bergin (1948 – 2012) was jarenlang de ziel van het zondagse evenement. De vaste ritmesectie, bestaande uit pianist Leo Bouwmeester, bassist Jacko Schoonderwoerd en drummer Victor de Boo, besloot dat het hoog tijd werd om Bergin eer te betonen. De ideale vierde man diende zich vorig jaar aan in de vorm van de Engelse saxofonist/fluitist Finn Peters, toevalligerwijs de zoon van vrienden van Bergin. Hij kwam een keer mee jammen en het klikte zodanig dat het zaadje voor deze cd-uitgave geplant was. 'Beach Balls' heeft als ondertitel 'The Sean Sessions, Vol. 1', dus dat doet vermoeden dat er een vervolg komt. Dat zou heel fijn zijn, want deze eersteling is een warmbloedige plaat waar de geest van Sean Bergin vanaf druipt. Behalve stukken van Bergin zelf viel de keuze op muziek van andere Zuid-Afrikaanse componisten als Dollar Brand (Abdullah Ibrahim) en Dudu Pukwana, alsmede een aantal van Bergins favoriete standards. In het lichtvoetige titelstuk (afkomstig van Bergins meesterwerk 'Kids Mysteries') horen we Peters op fluit de vrolijkheid uitdragen die bij het stuk hoort. Ook in het slotstuk, 'That's all', speelt hij fluit, op een manier die aan Roland Kirk doet denken. Daartussen speelt hij gepassioneerd altsaxofoon, zoals past bij het emotionele 'For the folks back home/Cheek to cheek' en de fijne kwela 'Whoza Mt-wana' van Dollar Brand. The Guardians laten horen dat ze een door de jaren heen fijngeslepen trio vormen dat het materiaal van binnen en van buiten kent. Dat leidt tot soepele swing, doorleefde solo's en alerte interactie. Hopelijk laat 'Vol. 2' niet lang op zich wachten.

Herman te Loo

Bezetting:

Leo Bouwmeester (piano),
 Jacko Schoonderwoerd (bas),
 Victor de Boo (drums)
 + Finn Peters (altsax, fluit).

Voor meer informatie:

<https://www.leobouwmeester.com>

PETER JONATAN AND METROPOLE ORKEST
Psalms Symphony
 Peter Jonatan Music (release eind januari 2024)

Er was een tijd dat 'Nederlandse jazz' een non-begrip was. Het bestond hooguit als een bleke imitatie van wat de Amerikanen al deden. Toen begon in de jaren zestig de toenmalige avant-garde; denk aan Breuker en ICP. Die klanken bereikten jaren later ook de Amerikaanse jazzpers. Dat was natuurlijk terecht maar leidde op den duur wel tot het misverstand dat alle Nederlandse jazz zo behoort te klinken.

Dat doet geen recht aan een land met bijna 18 miljoen inwoners. Goed geïnformeerde Amerikanen weten inmiddels beter, en dat komt voor een belangrijk deel door het Metropole Orkest. De hardnekkige bezuinigingen op dit instituut kunnen niet voorkomen dat het ensemble internationaal meetelt. Een vaste combinatie van een bigband, een kamerorkest en een extra rockritmesectie, zo iets bestaat niet in de VS. De Jazzflits-lezer kent ongetwijfeld de loftuitingen die het orkest geregeld ten deel vallen. Daar komt een lofzang bij van de Indonesisch-Amerikaanse componist/pianist Peter Jonatan. In een toelichting karakteriseert hij het orkest als 'the golden standard' als het gaat om combinaties van jazz en klassiek.

Jonatan studeerde aan Berklee en geeft er nu zelf les. Ooit was dat soort musici als vanzelfsprekend superieur aan alles wat wij maar op jazzgebied konden ondernemen. Nu is hij vereerd dat het Metropole twee dagen heeft uitgetrokken voor zijn werk. De directie en de pianosolo's liet hij aan de vaste krachten over, daar had hij niets aan toe te voegen.

Intussen is 'Psalms Symphony' wel een album dat zich maar deels op jazzgebied bevindt. De componist maakt een soort filmmuziek, dat als van oudsher is geïnspireerd door de grootheden van de negentiende eeuw. Massaal van klank, met zowel weelderige strijkers als schrille, penetrante blazers en in één track ook daverende koorzang. De inspiratie kwam van enkele psalms, zo legt Jonatan uit. Uw recensent laat dit aspect over aan de meer Bijbelvaste luisteraars.

In dit kolossale geheel functioneert een trio – pianist Jasper Soffers, bassist Aram Kersbergen en drummer Martijn Vink – als een band-in-een-band. Ze mogen wat jazzy soleren. Dat gaat ongehaast, alsof er ballads op het repertoire staan.

De uitvoering is uiteraard smetteloos. Wat wel ontbreekt, is elleboogruimte voor het overige solistische talent. Neem alleen al de rietblazers Leo Janssen en Paul van der Feen. Die zaten zeer professioneel van blad te spelen. Maar eigenlijk moet je dergelijke uitblinkers niet alleen daarvoor inhuren. Hier valt voor Amerikanen nog wat te leren. **Jeroen de Valk**

Bezetting:

Peter Jonatan (composities/arrangementen),
 het Metropole Orkest o.l.v. Jukka Iisakkila
 en het Groot Omroepkoor o.l.v. Benjamin Goodson.

Maak hier kennis met Peter Jonatan

<https://peterjonatan.com/>

MIHO HAZAMA
M_Unit: Beyond Orbits
Edition Records

De Japanse Miho Hazama (1985) studeerde aanvankelijk klassieke compositie in Tokio en vervolgde in Amerika haar opleiding in de jazzrichting, onder andere bij Jim McNeely. Ze vindt haar inspiratie bij Franse componisten, zoals Ravel, maar ook bij iemand als Maria Schneider, die het bigbandidioom een eigen wending heeft gegeven met bijzondere klankkleuren en melodieën over de maatstrepen heen.

Naast componist is Hazama ook dirigent, onder meer als vaste gastdirigent bij het Nederlandse Metropole Orkest.

Met haar album 'Beyond Orbits' viert ze het tienjarig bestaan van haar eigen band M_Unit. De muziek schreef zij in de moeilijke jaren van de coronapandemie en de politieke turbulentie in Amerika. In plaats van sombere overpeinzingen te laten doorklinken, koos Hazama ervoor zich te laten inspireren door hemellichamen, zoals planeten in andere sterrenstelsels (exoplaneten). Hazama zoekt het hogerop, ze wenst zich niet te laten versomberen door het gebeuren op aarde.

Haar band omvat drie rietblazers, twee koperblazers, zes strijkers, een vibrafonist en een driekoppige ritmesectie. In één stuk is bassist Christian McBride gastsolist en in een ander stuk altsaxofonist Immanuel Wilkins. Miho speelt zelf niet mee; zij is componist en dirigent. De plaat opent met 'Abeam', een uptempo stuk met druk drumwerk en snelle, drukke melodische lijntjes, die polyfoon door elkaar lopen. De melodie doet wat Klezmer-achtig aan, maar dan abstracter. De muziek is uiterst gelaagd. Ook zonder strakke drumbeat eronder gebeurt er heel veel tegelijk.

In 'A Monk in ascending and descending' zit een lange klarinetmelodie in driekwartsmaat. Deze start met een heletoonsladder en ontwikkelt zich van daaruit verder. Het orkest herhaalt de melodie, waarna een korte tenorsaxsolo volgt. De 'backings' die het orkest geeft zijn zo gearrangeerd dat ze de solist een weg wijzen om in de sfeer van het stuk te blijven. Tenorsolist Jason Rigby doet qua speelstijl enigszins aan Joe Lovano denken.

Grote eenheid binnen het notenmateriaal valt op in het eerste deel van de driedelige 'Exoplanet-suite'. In het thema [k-
vervolg in de rechterkolom...](#)

men flinke echo-effecten voor. Het is een in hoge mate doorgecomponeed stuk, in up tempo, met solo's die zijn ingebed in het orkestarrangement. Het baswerk van gastspeler Christian McBride geeft extra energie aan dit deel met drukke orkestpassages en dito 'backings'. Ondanks de eenheid in het notenmateriaal lijkt dit eerste suitedeel toch wat overladen met ideeën. Het is nogal vol op deze exoplaneet.

In het tweede deel gaat het rustiger toe. Het is een kalm, rubato gespeeld stuk (dat wil zeggen zonder vast tempo), beginnend met impressionistische klanken in de strijkers, waaraan later een hoorn wordt toegevoegd. Rubato worden strijkers- en blazersakkoorden op aanwijzing van Hazama ingezet, terwijl de achtereenvolgende solisten (op piano, vervolgens op sopraansax) daarover in dezelfde trant improviseren.

Het derde deel is het feest van de saxofoonsectie. Op basis van een steeds herhaald verloop van dezelfde reeks akkoorden, aanvankelijk op vibrafoon en aan het eind met strijkers, komen in uptempo razendsnelle saxmelodieën voorbij en vergelijkbare solo's op achtereenvolgens sopraansax en tenorsax. De bariton-saxofoon is als derde aan de beurt en mag het wat langzamer doen. Een verstandige keus van de componist, want razendsnel op een baritonsaxofoon spelen kan ontaarden in een ondoordringbare notenbrij. In dit stuk zit eenheid van materiaal, nu zonder de overdaad aan ideeën, zoals in het eerste suitedeel.

'Can't hide love' begint met een grappig huppelend dalend motiefje op fluit en klarinet, een beetje nostalgisch alsof we bij een amusementsorkest uit de jaren vijftig zijn beland, maar met een vette knipoog. De piano speelt snelle na-de-tel-akkoordjes (zoals we ze kennen uit Italiaanse orkestjes eind jaren vijftig). Oen-ka, Oen-ka, Oen-ka, Oen-ka. Na een orkestpassage volgt een vioolsolo, over datzelfde begeleidingsritme. Aan het eind wordt alles een stuk drukker, alsof we op een wild feestje zijn beland, maar nergens wordt de muziek zwaar of dik aangezet. Ook snelle ritmes blijven in Miho's concept meestal klein en subtiel; powerplay wordt vermeden.

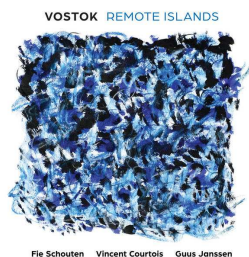
'Portrait of guess' begint rustig met een motief in lange tonen, eerst een kwint omhoog, dan een hele seconde omhoog en vervolgens een kwart omlaag. Daarna volgt een lyrische melodie op bugel, gevolgd door een polyfone orkestpassage op een stevige drumbeat. De bugelmelodie wordt herhaald op dwarsfluit. Na wat vagere passages barst er ineens een 'shoutchorus' los met de hele band, gevolgd door een vrij lange tenorsolo (weer enigszins in de stijl van Lovano). De vele ideeën in dit orkestarrangement zijn onderling goed verbonden.

In 'From life comes beauty', met een sterke en eenvoudige hoofdmelodie in bigbandstijl, speelt de jonge, in opkomst zijnde altsaxofonist Immanuel Wilkins als gast de solistische hoofdrol, met fraaie 'backings' van het orkest.

In haar orkestraties benut Miho Hazama de verschillende toonkleuren die een bezetting met blazers en strijkers te bieden heeft. Ze is daar een meester in en haar achtergrond in de klassieke muziek is herkenbaar. De solo's worden vaak redelijk kort gehouden, zodat ze in de composities geïntegreerd blijven.

Je kunt haar idioom omschrijven als hedendaags, tegelijk enigszins impressionistisch. Alles is flink door-gearrangeerd en aan ideeën heeft zij geen gebrek - soms nogal veel voor één compositie. Hazama's concept heeft een jazzkarakter, maar het is beslist geen hardcore jazz. Het is veeleer een vorm van jazz die aansluit bij hedendaagse muziek uit een klassieke invalshoek. Grenzen tussen genres vervagen. Een vruchtbare ontwikkeling.

Ruud Bergamin

SCHOUTEN/COURTOIS/JANSSEN**Vostok: Remote Islands****Relative Pitch Records**

De inspiratiebron voor dit album is een boek van de Duitse schrijfster Judith Schalansky, waarin ze vijftig eilanden beschrijft (waar ze nog nooit is geweest), met hun specifieke kenmerken. (Bas)klarinettiste Fie Schouten, toetsenman Guus Janssen en de Franse cellist Vincent Courtois vormen een nieuw trio met een unieke werkwijze. De twaalf stukken op dit debuutalbum, 'Vostok: Remote Islands', kwamen tot stand door improvisaties met een aantal van die eilanden in gedachten. Omdat het drietal door hun klassieke opleiding een perfecte instrumentbeheersing heeft, is hun arsenaal aan mogelijkheden schier grenzeloos. Dat de musici bepaald geen eilanden zijn, maar juist intuïtief en alert samenspelen zonder enig ego, is een groot pre. Wie de muziek hoort, zal nauwelijks kunnen geloven dat er hier geen sprake is van enig gecomponeerd materiaal. Het uitgekiende vormgevoel van Schouten, Courtois en Janssen is daar debet aan. De (bas)klarinet is soms bedeesd, dan weer speelt en dan weer prominent aanwezig. Janssen kiest zijn toetsinstrumenten met zorg, zodat het orgel een tweede blaasinstrument kan zijn of de piano een stuk percussie. Courtois strijkt subliem, maar waar de muziek af en toe richting jazz gaat, is hij ook niet te beroerd om al plukkend de basrol op zich te nemen. Maar de sfeer die overheerst, is toch eerder die van moderne gecomponeerde kamermuziek. Voor zover je er al een labeltje op wilt plakken, want 'Vostok: Remote Islands' bestaat juist bij de gratie van zijn volstrekt unieke klankwereld. Baritonsaxofonist Giuseppe Doronzo meldt zich als gast in een aantal tracks, waarin de donkere klankkleuren van basklarinet en cello nog eens extra uitgediept worden.

Herman te Loo

Bezetting:

Fie Schouten (a-klarinet, basklarinet, bassethoorn), Vincent Courtois (cello), Guus Janssen (piano, orgel, harmonium, klavecimbel)
+ Giuseppe Doronzo (baritonsax).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/4xdxf69v>

SKNAIL**Ouija****Unit Records**

Grappig: de eerste tonen die ik hoor van het openingsnummer 'W.A.Y. (Where are you)' van het album 'Ouija' zijn onmiskenbaar afkomstig van een Ud, de Arabisch luit, en hebben een duidelijk Arabische inslag, maar ze komen van het Zwitserse (!) gezelschap 'SKNAIL'. Ze noemen zichzelf een jazzproject en tevens een pionier in het veld; speerpunt van een beweging die hedendaagse jazz combineert met minimal elektronica, muziek die zij 'glitch' noemen. 'Ouija' is hun vierde album, waarop ze pure akoestische muziek mixen met 'post-elektronische vibraties'. Ik moest even zoeken naar de elektronica in het geluid. Die klinken in eerste instantie bescheiden, maar onmiskenbaar, op de achtergrond. Ook op de YouTube-video waarnaar hieronder wordt gelinkt zie je in eerste instantie alleen maar akoestische instrumenten en pas als je goed kijkt zie je achterin een muzikant (DJ) achter knoppen, die elektrische geluidjes toevoegt, maar die op zeker moment ook de akoestische instrumenten vervormt en een geheel eigen klankkleur meegeeft, die duidelijk onderdeel uitmaakt van de compositie. Erg mooi. Het zijn uitstekende muzikanten en de swingende combinatie van Ud en trompet doen denken aan de combinatie Ibrahim Malouf en Dhafer Youssef; SKNAIL maakt er iets meer jazzrock van, met een stevige uitsmijter als 'Come and see'. Ik kom zelf veel in Zwitserland, maar dan vooral in de bergen om te wandelen. Het blijft me verrassen, dat er in het land van de alpenhoorn en het jodelen ook heel goede nieuwe jazzmuziek wordt gemaakt. Van de trompet weten we het natuurlijk al eeuwen, maar wat is ook de Ud toch een heerlijk jazzinstrument.

Jaap Lampe

Bezetting:

Blaise Caillet alias SKNAIL (productie en electronica), Amine Mraïhi (akoestische en elektrische Ud), Yannick Barman (trompet, electronica), Cyril Regamey (drums), Guy-François Leuenerger (piano).

Luister en kijk hier naar het nummer 'Ouija':

<https://tinyurl.com/23xd2rf9>

YUHAN SU
Liberated Gesture
 Sunnyside Records

Ik signaleerde eerder in Jazzflits dat slagwerkers steeds vaker ook componeren. Ik vond dat opmerkelijk, omdat je bij slagwerk in eerste instantie niet aan een melodie-instrument denkt, maar dat is natuurlijk onzin, want het bespelen van een melodie-instrument is niet per se een voorwaarde om te kunnen componeren. Bovendien hebben slagwerkers wel melodie-instrumenten in hun repertoire, zoals bijvoorbeeld de vibrafoon. Een geweldig jong talent aan het firmament van de componerende slagwerkers is de Taiwanese in New York wonende vibrafoniste Yuhan Su. Aan haar composities hoor je wel meteen dat hier een componerende slagwerker aan de slag is geweest. De meeste nummers zijn zeer ritmisch van karakter, kennen veel tempowisselingen en polyritmische melodie-lijnen. Geef die muziek in handen van een goed ingespeelde groep topmusici en je krijgt het heerlijke nieuwe album van Yuhan Su 'Liberated Gesture'. Direct vanaf het eerste nummer 'Hi-tech pros and cons' spat de energie ervan af. Ook in het tweede nummer 'Character' (zie de link hieronder) gaat het er stevig aan toe rond een ritmisch complex thema, maar in 'Naked swimmer' laat Su horen dat ze, juist met het soms zwevende geluid van de vibrafoon, ook heel sfeerisch kan componeren. In het nummer 'She goes to a silent war' gaat Su nog een stap verder; het door alt-saxofoniste Caroline Davis gereciteerde gedicht is ook van de hand van Su. Van dit nummer is een mooie video met dans te vinden op YouTube. Toch heb ik die video hieronder niet gelinkt, want het overheersende karakter van de muziek van 'Liberated Gesture' is zeer ritmisch met complexe thema's. Su laat zich in haar composities nadrukkelijk inspireren door andere kunsten, waaronder de schilderkunst. Ik heb bij Yuhan Su online meteen het knopje 'volgen' aangeklikt. Zoals Frank Zappa ooit zei over slagwerkster Ruth Underwood: "Just keep an eye on her!"

Jaap Lampe

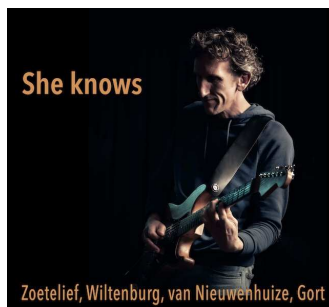
Bezetting:

Yuhan Su (vibrafoon, composities), Matt Mitchell (piano), Caroline Davis (altsax (1, 2, 4, 5, 6), stem (5)), Marty Kenney (akoestische bas, elektrische bas (10)), Dan Weiss (drums).

Kijk en luister hier naar 'Character':

<https://tinyurl.com/3srabnre>

THOMAS ZOETELIEF KWARTET
She Knows
 Fullhouse Music

Gitarist Thomas Zoetelief (1978) uit Exloo speelt, net als vele andere jazzmusici, sinds zijn conservatoriumstudie in tal van bezettingen. Met bassist Koos Wiltenburg en drummer Arno van Nieuwenhuize werkt Thomas al sinds 2008 samen. Voor de cd 'She Knows', met acht eigen composities van Zoetelief, sloot percussionist Martin Gort zich bij het trio aan. En dat is heel plezierig. Gort voegt een extra 'stem' toe en zorgt zo voor een grote mate van variatie in klankkleuren.

'She Knows' is een zeer percussief georiënteerd album geworden. Het is logisch dat Zoetelief, die jazzgitaar studeerde aan het Prins Claus Conservatorium in Groningen en het Koninklijk conservatorium in Den Haag, als frontman en componist een hoofdrol vervult en de meeste solo's voor zijn rekening neemt. Bas, drums en percussie timmeren samen een stevig podium voor de gitarist.

Ook de bassist soleert – en dat doet hij met veel gevoel en lekker funky. Hoewel Zoetelief is opgeleid als jazzgitarist, beperkt hij zich niet tot dat genre. Hij mag graag rocken en bluesen. De basis voor het kwartet werd niet voor niets gelegd met de opnames van de plaat 'What a wonderful day for the blues' van de Koos Wiltenburg group. Maar 'She Knows' is overall een fijne moderne jazzplaat geworden.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Thomas Zoetelief (gitaar), Koos Wiltenburg (bas), Arno van Nieuwenhuize (drums), Martin Gort (percussie).

Beluister het volledige album hier:

<https://tinyurl.com/2pz94ncd>

JAZZ OP HET PODIUM

CHRIS POTTER CIRCUITS TRIO

Bezetting:

Chris Potter (saxofoons),
James Francies (piano, keyboards),
Eric Harland (drums).

Datum en plaats:

18 november 2023,
LantarenVenster, Rotterdam.

Als hij speelt lijkt saxofonist Chris Potter zichzelf te vergeten. Hij gaat op in zijn spel en lijkt in niets op een jazzheld. Potter kan en probeert veel. Alles wat hij aanraakt verandert in goud. Wereldwijd geniet hij een topreputatie. De zaal was dan ook volgepakt met enthousiaste fans die klaar voor de confrontatie waren.

Chris Potter. (Foto: Joke Schot)

Opvallend is de wezenlijk andere koers die Potter heeft ingezet met zijn nieuwe Circuits Trio. Potter, Francies en Harland vormen een ensemble waarin wordt samengewerkt op basis van autonomie. Het nummer 'Hold it' klonk als eigentijdse vintage-jazz met een 'sound' die associaties oproept met The Crusaders. De muziek wekte een gevoel van tijdloosheid op, dat voortdurend opdook tijdens het concert. Tijdens het optreden ging een nog titelloos stuk met een funky drive in première, waarin Potter onstuitbaar op dreef was. Complex gearrangeerde stukken toonden de grote reikwijdte van dit trio.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Van boven naar beneden James Francies, Eric Harland en andermaal James Francies. (Foto's Joke Schot).

Elektronica speelde een overheersende rol in het spel van James Francies, die zijn handen totaal onafhankelijk kan gebruiken en ook de baspartijen speelt. Eric Harland pakte uit met strakke ritmes. Bij de keuze van het repertoire greep het trio terug op de jazzgeschiedenis. Afrikaanse invloeden klonken in 'Koutomé', waarin Francies' toetsen klinken als een duimpiano. 'Green pastures' gaf de mogelijkheid om even af te koelen en refereerde aan R&B. Voor de klank van 'My one and only love' maakte Potter een nog grotere sprong in de tijd. **Roland Huguenin**

VARIA

Tiende editie concurs Keep an Eye The Records op 25 januari in Utrecht

Concours The Records van de Keep an Eye Foundation bestaat tien jaar. Op donderdag 25 januari 2024 wordt dit gevierd in TivoliVredenburg in Utrecht. De drie winnaars van 2023, Koen Boeijinga's Dutch Mountain Tribe, het Federico Calcagno Octet en Ronny deCarlo van bandleider Roenik Roa Espinosa presenteren de albums die ze als prijs mochten maken. Tijdens deze avond worden ook de nieuwe winnaars van The Records bekendgemaakt. Overdag spelen zeven finalisten voor een vakjury, die daaruit de drie winnaars kiest die op hun beurt in het jaar erop aan de slag gaan met een volledig gefinancierde cd-productie ter waarde van 10.000 euro.

Winnaars van The Records 2023; vlnr: Federico Calcagno, Koen Boeijinga en Roenik Roa Espinosa. (Foto: Karen van Gilst)

Er waren dit jaar 115 aanmeldingen voor het concurs, van negen Nederlandse conservatoria, een nieuw record. Een jury bestaande uit Marzio Scholten, Melissa Aldana en Maarten Hogenhuis heeft uit alle aanmeldingen (blind) zeven finalisten gekozen: Daan Kluwer Quartet, Vera Morais & Hristo Goleminov, Loek van den Berg Quintet, The Dam Jawn, NAUSYQA, Anaphora Trio en Micheal Murray's Colourfield. De vakjury die deze finalisten op 25 januari gaat beoordelen bestaat uit Bert Palinckx, Martyna van Nieuwland, Yoràn Vroom, Peter van Brummelen en Corrie van Binsbergen. Ter gelegenheid van het jubileum wordt er een extra prijs uitgereikt: de 'Most Promising Artist Award'.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

FESTIVALS JANUARI 2024

Pianist Casimir Liberski treedt verschillende malen op tijdens het Brussels Jazz Festival. (Foto: Johan Jacobs)

JAZZFEST MINIFEST

Bimhuis, Amsterdam

6 januari 2024

(www.bimhuis.nl)

Met: Flatland Prayer, Harmen Fraanje solo, Gumbo

INTERNATIONALE JAZZFESTIVAL MÜNSTER

Theater, Münster

6, 7 januari 2024

(<https://jazzfestival.multimediasign.net/>)

Met onder anderen: Terre Ballerine, Michel Godard/Lucas Niggli/Matthias Loibner/Labropoulou, Zoe Rahman Octet Color of Sound (het festival wordt op 6 januari 2024 vanaf 20.00 uur live uitgezonden op WDR 3).

WINTERJAZZ KÖLN

Stadtgarten, Keulen

6 januari 2024

(<https://www.winterjazzkoeln.com/>)

Met onder anderen: Bastian Stein Trio, Emily Wittbrodt "Make You Stay", Lucas Leidinger Episoden, Magnetar Project, Felix Hauptmann Percussion, Maika, Victor Fox Mumble Jazz en Hindol Deb Essence Of Duality.

BRUSSELS JAZZ FESTIVAL

Flagey, Brussel

11 tot en met 20 januari 2024

(<https://www.flagey.be/nl/brusselsjazzfestival>)

Met onder anderen: Rosa Brunello, Liberski/Osby/Grenadier/Waits, Casimir Liberski, Wajdi Riahi Trio, Aka Moon & The Orchestral Constellation: Quality of Joy, Marquis Hill 'Composers Collective', Kahil El'Zabar Ethnic Heritage Ensemble en Bandler Ching.

DJANGO AMSTERDAM

Bimhuis, Amsterdam

19, 20, 21 januari 2024

(www.bimhuis.nl)

Met onder anderen: Angelo Debarre, het Rosenberg Trio met als gasten Mozes en Johnny Rosenberg, Paulus Schäfer & Dominique Plaats en het John Rijdsdijk trio.

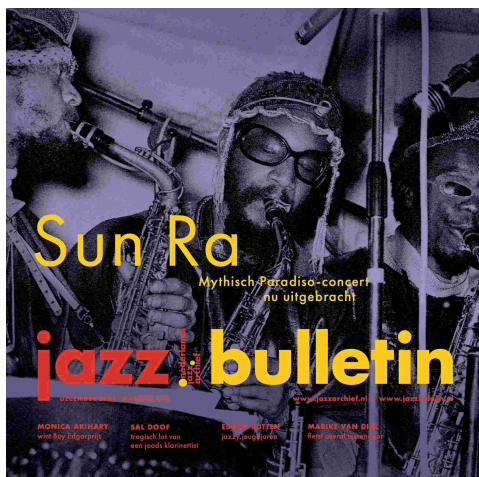
UJAZZFEST

Domkerk, DUMS, Utrecht

27 januari 2024

(<https://www.ujazz.nl/ujazzfest-2024/>)

Met onder anderen: Jong Jazz Orchestra of the Concertgebouw, Marit van der Lei Nextet, het Yannic Forster Trio featuring Denise Jannah en tot slot Cantorias met Lilian Vieira, Femke Smit, Anna Serieuse en Nina Rompa.

Nieuwe Jazzbulletin verschenen

Op de omslag van het decembernummer van Jazzbulletin prijken de saxofonisten van het Sun Ra Arkestra. Dit naar aanleiding van de release van een album van het 'mythische' concert dat dit orkest in 1970 in Paradiso, Amsterdam gaf. De plaat is bij het Nederlands Jazz Archief verschenen als het eerste deel in de nieuwe cd-reeks 'Jazz in Paradiso'. Binnenin staat Erik van den Bergh uitgebreid bij het Sun Ra-concert stil. Verder is er in dit nummer aandacht voor Loek van den Bergh, Monica Akihary, Sal Doof, Marike van Dijk, Stan Getz, Edwin Rutten en Tristan Honsinger. Jazzbulletin is een uitgave van de Stichting Nederlands Jazz Archief. Meer weten/lezen? Bestel hier een gratis kennismakingsnummer: <https://tinyurl.com/3n96z7sp>.

Learn Jazz Standards Podcast

Al enige tijd maakt de New Yorkse gitarist Brent Vaartstra een podcast onder de titel 'Learn Jazz Standards'. Zijn doel: een antwoord op alle vragen over het spelen van jazz. In elke aflevering komt een 'muzikale uitdaging' langs die Vaartstra bespreekt. De vraag wat een musicus tot een succesvol jazzmusicus maakt, beantwoordt hij tienledig:

"Successful jazzmusicians:

1. Master the art of practicing;
2. Record themselves;
3. Create feedback loops;
4. Learn the jazz language consistently;
5. Play with other musicians;
6. Practice consistent;
7. Have perseverance;
8. Experiment;
9. Sets goals;
10. Seek help."

Beluister deze podcast hier:
<https://tinyurl.com/299jn5pk>

Hans Mantel maakt programma voor de Concertzender

Bij de Concertzender is sinds 2 december elke zaterdag om 22.00 uur het programma Deep Jazz van Hans Mantel te horen. Hij laat daarin werk uit zijn eigen muziekcollectie horen. Albums waarvan hij vindt dat je die als kenner in huis moet hebben en als nieuwkomer moet horen. Mantel geeft inhoudelijke informatie over de muziek en vertelt soms een anekdote.

Hans Mantel voor zijn platencollectie. (Foto: Joke Schot)

Mantel in een persbericht van het radiostation: "Ik ben natuurlijk in de eerste plaats jazzcontrabassist en dan is de stap naar platen verzamelen maar een kleine. Ik heb 500 platen die allemaal bij mij op nummer één staan, allemaal om hun eigen reden. Dan denk ik: alle jazzliefhebbers zouden deze muziek moeten horen!" De Concertzender is te beluisteren via het internet en de kabel.

OVERLEDEN

Dino Piana, 5 november 2023 (93)

Italiaanse trombonist, vooral werkzaam op ventieltrombone. Speelde met andere fameuze Italianen, onder wie trompettist Oscar Valdambri, tourde met zijn Amerikaanse collega Kai Winding

Michel Pilz, 2 november 2023 (78)

Duitse basklarinettist, opgegroeid in Luxemburg en daar ook op diverse fronten actief. Werkte met de Duitsers trompettist Manfred Schoof en pianist Alex von Schlippenbach en met eigen groepen.

Oscar Valdés, 19 oktober 2023 (85)

Cubaanse percussionist, speelde in diverse plaatselijke bands voordat hij in 1972 lid werd van de groep Irakere onder leiding van Chucho Valdés (geen familie). Richtte in 2000 een eigen groep op.

Jimmy LaRocca, 15 oktober 2023 (83)

Amerikaanse trompettist, zoon van Nick LaRocca, leidde na de dood van zijn vader in 1961 in New Orleans de recreatie van de ODJB (Original Dixieland Jass Band).

John D. Thomas, 12 oktober 2023 (69)

Amerikaanse gitarist, speelde met organisten Jimmy McGriff en Charles Earland, trok naar Duitsland en België en daarna de hele wereld over. Werkte ten slotte vanuit Boston waar hij docent werd aan het Berklee College of Music. (jjm)

EEN GESPREK MET...

MONICA AKIHARY & NIELS BROUWER

Zangeres en tekstdichter Monica Akihary ontvangt 6 december in het Bimhuis in Amsterdam de Boy Edgar Prijs 2023. Samen met gitarist en componist Niels Brouwer vormt zij sinds 1997 het ensemble Boi Akih, dat zich beweegt op het vlak van world, jazz en improvisatie. Hun samenwerkingsverbanden ontstaan spelenderwijs, waardoor ze zich blijven ontwikkelen. De muzikale chemie ontstond al in hun tienerjaren en ontspan zich tot een levenslange tour. In hun knusse dijkhuis bespraken we hun artistieke bestaan en de betekenis van muziek maken.

Hoe is het om de Boy Edgarprijs te krijgen?

M: Ik ben heel blij en voel me vereerd. Het is fijn om erkenning voor je muziek te krijgen, maar het komt ook onverwacht dat ik die prijs individueel krijg, want Niels en ik werken altijd samen. Naast onze volle agenda komt er veel publiciteit op ons af, dus alles loopt door elkaar.

N: We zijn blij met de extra aandacht voor onze muziek. Vroeger werden we vaak gezien als makers van wereldmuziek en nu komt er steeds meer belangstelling uit de hoek van de geïmproviseerde jazzmuziek. Daar zijn we erg blij mee, omdat jazz een onderdeel van onze muziek is.

M: Het is vooral onze werkwijze, de manier waarop we muziek benaderen en uitwerken, die overeenkomt met jazz. Niels geeft veel ruimte voor improvisatie. Op die manier ontstaan mogelijkheden om de muziek die we samen willen maken, daadwerkelijk te ontwikkelen. Het is fantastisch dat wij waardering krijgen voor onze eigenzinnige aanpak en onze eigen stem in de Nederlandse scene.

N: Het organiseren van de feestelijk concertavond op 6 december in het Bimhuis, geeft ons ruimte om iets te maken dat we normaal niet doen. We gaan met een grote groep spelen en dat schept de mogelijkheid om onze stukken op een andere manier te arrangeren.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Monica Akihary en Niels Brouwer. (Foto: Joke Schot)

M: We hebben musici uitgenodigd uit een breed spectrum van genres. Veel jonge musici en mensen die al lang op ons verlanglijstje staan om mee samen te werken. Daarmee richten we onze blik ook op de toekomst en hopen we inspiratie te vinden in nieuwe geluiden, maar wij hopen vooral dat iedereen gaat schitteren tijdens dit speciale concert.

Welke route heb je afgelegd tussen kindertijd en het ontstaan van Boi Akih?

M: Ik kom uit een Moluks gezin en groeide op in een Molukse wijk in Lunteren. In de Molukse gemeenschap is muziek en vooral zang, iets alledaags. Rond mijn vijfde jaar begon ik met zingen, thuis, in de kerk en bij vieringen in de wijk. Er werd meerstemmig gezongen, dus daar ging ik vanzelf in mee. Ik zong ook in de band van mijn broer. Omdat er thuis een harmonium was kreeg ik orgellessen, hoewel ik liever gitaarlessen had gewild. Wat betreft zang kwam alles van nature.

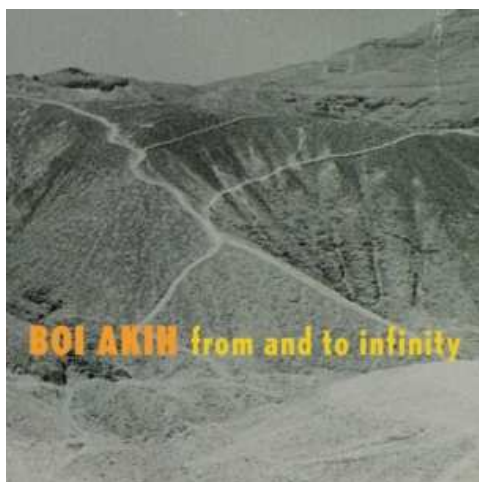
Op de middelbare school raakte ik bevriend met Niels en ontstond er een schoolbandje. Vervolgens ging ik beeldende kunst studeren in Amsterdam. Daar kwam ik in aanraking met de Moluccan Moods, muziekavonden in Paradiso waar Molukse groepen uit het hele land optraden. Ik werd zangeres in het Moluccan Moods Orchestra, dat vooral Lagu-Lagu speelde, de traditionele Molukse liederen die in de jaren dertig zijn geschreven. Als kind had ik deze liedjes al geleerd en ze worden nog altijd gezongen. Tijdens mijn hele studie ben ik blijven zingen en uiteindelijk zong ik ook bij het afstudeerproject van Niels. Ik was enkele jaren actief als kunstenaar, maakte onder andere monumentale plastieken voor de gemeente Barneveld en de Molukse kerk in Middelburg, maar de muziek bleef trekken.

N: Eigenlijk heb ik in mijn leven nooit iets gepland. Ik wist dat ik muziek wilde maken en de jazzopleiding was het enige dat realistisch was. Aanvankelijk was ik zeer onder de indruk van de conservatoriumopleiding, maar na drie jaar merkte ik dat het verhaal stopte bij bebop. Toen er geen antwoorden kwamen op mijn onderzoekende vragen, ontstond er een gevecht. Ik wilde niet naspelen, wat gangbaar was in de lessen, maar verlangde naar verdieping en moderne jazz. Gelukkig kwam ik in contact met de Molukse contrabassist Victor Kaihatu, die ook gitaarlessen gaf. Daarna had ik lessen bij John Schröder en Jonathan Butler, van wie ik veel heb geleerd. Zij bleven maar kort in Hilversum, omdat zij meer waren gericht op avant-garde en dat paste niet [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

binnen het rigide bebop-format. Mijn eerste echte band was een afro-band gebaseerd op Nigeriaanse highlife. Die band was een goede leerschool, terwijl ik steeds meer moeite kreeg met de benadering van het conservatorium. Later werd ik geïnspireerd door de Cubaanse gitarist Leo Brouwer en heb ik veel tijd geïnvesteerd in klassieke- en niet-westerse muziek. Zo volmaakte ik mijn techniek.

M: Vanaf ons zeventiende jaar zijn we samen. Muziek was voor mij altijd iets van 'leuk, een beetje spelen', terwijl Niels er heel serieus mee bezig was. Hij beïnvloedde mij met de platen die hij draaide. Pas toen ik besloot om serieus in de muziek te stappen zijn we muzikale partners geworden. Het werkproces dat ik als kunstenaar volgde, heeft zich vertaald naar de muziek: in jezelf graven naar ideeën, die je uitwerkt tot er iets ontstaat. Dat onderzoekende is ook een goede basis voor de muziek.

N: Met haar muzikale achtergrond, benadering, inbreng en ideeën heeft Monica ook veel invloed op mijn ontwikkeling gehad. Toen we met Boi Akih begonnen wisten we niet hoe het moest worden. Het gebeurde. Ik had nooit kunnen bedenken dat onze muziek zich zou ontwikkelen zoals die nu klinkt.

De hoes van het album 'From And To Infinity', dat dit jaar verscheen.

Wat voegen de Molukse achtergrond van Monica en jullie verre reizen toe?

M: Mijn ouders zijn in 1950 naar Nederland gekomen toen mijn opa's, die beide voor de KNIL werkten, het bevel kregen om naar Nederland te gaan. Ik ben tweetalig opgevoed binnen de Molukse [vervolg in de rechterkolom...](#)

gemeenschap en kreeg alle verhalen mee, inclusief de onafhankelijkheidsstrijd. Tijdens mijn studie ontving ik een beurs waarmee ik een jaar in Indonesië kon studeren. Niels ging met mij mee. Dat gaf mij de kans om ook de andere kant van mijn verhaal te ontdekken en de familie daar te ontmoeten. Ieder mens zoekt naar de eigen identiteit. Bij mij is die tweeledig. Er komt een moment waarop je bedenkt wat je met die culturele rijkdom kunt doen in de muziek, maar ik ben vooral Monica en alles wat ik doe is een onderdeel van mijzelf.

N: Wij verdelen de wereld niet in landen, dus op nieuwe plekken zijn we niet gericht op 'de' cultuur. Op reis ontmoet je mensen waar je een band mee opbouwt. Zo kom je in aanraking met nieuwe ideeën waarvan je leert en jezelf mee ontwikkelt.

M: Wij hebben nooit in hokjes gedacht, maar bekijken wat interessant is voor de muziek.

N: Wij proberen op een open manier in te stappen en te ervaren wat we horen en zien, zonder direct verbanden te leggen met elementen uit de Europese muziekcultuur, zoals stemming, harmonie en modulatie. In India kregen wij les van zangeres Jahnavi Jayaprakash, die ons leerde wat de schoonheid en essentie is in de klassieke Zuid-Indiase muziek. We speelden samen met de Japanse slagwerker Ryoko Imai. Zij gaf een mooi beeld van haar betekenis van noten. Apart van elkaar gespeeld geven die weidsheid. Een losse noot beeldt eenzaamheid uit.

Bij samenspel met gamelaninstrumenten komen er weer hele andere aspecten aan de orde, ook door de verschillende stemmingen van de gamelan en mijn gitaar.

Door de jarenlange samenwerking met gamelanspeler I Made Subandi ontdekten we weer een andere vorm van schoonheid. Al die ideeën zijn niet meer te rubriceren, maar hebben onze muziek wel blijvend beïnvloed en die proberen we daarin samen te brengen tot een organisch geheel.

De muziek van Boi Akih is intiem, intens, spiritueel en lijkt jullie persoonlijke identiteit te overstijgen.

N: Onze eerste ontmoeting ontstond via de muziek en ons hele leven staat in het teken van muziek.

M: Misschien kun je dat wel zo voelen. Enerzijds heb je onze composities en concerten, maar ook ons vocabulaire is heel belangrijk en de invloed van de mensen met wie wij spelen.

N: Onze muziek is meer dan de noten. Als een stuk blijft steken bij mooi of knap, dan valt het af. Lading is onmisbaar. Ik weet niet precies waar die vandaan komt, maar zodra die er is weet je dat. Als we met een groter ensemble werken en iemand vraagt 'wat moet ik doen' antwoord ik: "er moet niets en maak iets dat je zelf wilt". Natuurlijk stuur ik bij, maar de inbreng moet uit de persoon zelf komen, een eigen stem laten horen.

Heeft jullie muziek een boodschap?

M: Zo wordt onze muziek wel vaak opgevat. Het is belangrijk dat luisteraars ruimte hebben om er een eigen verhaal in te vinden.

N: In datgene waar tekst tekortschiet om de wereld te verklaren. Elke noot kan gelijktijdig mooi en lelijk zijn. We zijn altijd op zoek naar iets dat de logica overstijgt en meerdere lagen heeft, die niet per se op elkaar hoeven te passen. Een noot kan tekstueel zijn en gelijktijdig een emotie oproepen. Dat is het mooie van muziek en daar moet onze muziek aan voldoen. [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Hoe komen jullie samenwerkingen tot stand?

N: Er komen mensen op ons pad. In Zuid-Korea ontmoetten we kort geleden Tsammy Tsara Tsara uit Madagaskar, die in de jaren negentig in de groep Tarika Sammy speelde. Hij bleef daar langer hangen om ons concert te kunnen bijwonen. We speelden samen op onze hotelkamer en daar ontstond iets nieuws. Jahnavi Jayaprakash zochten we op nadat we haar hadden gezien in het Bimhuis.

M: Sinds 2006 toeren we regelmatig in Indonesië en De Molukken. Daar ontstond vriendschap met Rence Alfons, de dirigent van het Molucca Bamboewind Orchestra (MBO), een orkest van zeventig spelers uit drie bergdorpen op Ambon, die de bansuri (dwarsfluit van bamboe; red) bespelen.

In 2017 kregen we een compositieopdracht van het Holland Festival voor het project 'Controlling the Swing'. Tijdens onze tour in Indonesië en De Molukken in dat jaar, nodigden we een aantal leden van het MBO uit. Naar aanleiding van dat concert ontving Niels een compositieopdracht van Rence Alfons. Dit werd het eerste deel van 'From and to Infinity' dat in 2019 in première ging op Ambon. In 2022 zouden we met een deel van het MBO spelen in het Orgelpark. Dat werd verhinderd door corona. Daarna kregen we een nieuwe uitnodiging van het Orgelpark. Voor dat concert heeft Niels de muziek herschreven en opnieuw gearrangeerd in een nieuwe bezetting, onder andere met orgels en kora, voor het album 'From And To Infinity', dat in juni uitkwam.

Jullie brengen tradities samen met moderne muziek en zijn ambassadeurs op verschillende fronten.

M: Tijdens concerten maken we altijd contact met het publiek. In Azië zijn mensen vaak niet op de hoogte van ons bestaan en zeer verrast. We worden daar uitbundig ontvangen.

N: In Azië is men zeer ambitieus bezig met muziek en daarin op zoek naar een nieuwe identiteit. Ze vinden onze combinatie van traditie en modern erg interessant. Zoiets willen zij ook. Op de Molukken en in Indonesië geniet Monika veel bekendheid.

M: Wij worden gewaardeerd door fijn-
[vervolg in de rechterkolom...](#)

proevers. Ik zing in het Haruku, een van de vele traditionele talen die de Molukken rijk is en daarmee inspireer ik de nieuwe generatie dichters, die hun werk naast de algemene Indonesische taal nu ook in hun eigen taal schrijven.

Het maakt eigenlijk niet uit waar we spelen. Mensen zijn nieuwsgierig en staan open voor wat wij doen. In Wenen speelden we als duo in Das Konzerthaus. De organisatoren hadden een mooi programmaboekje met onze vertaalde teksten gemaakt. Het publiek luisterde ademloos en niemand las mee. Zo'n houding geeft ons energie en inspiratie.

Monica Akihary deze zomer in Rotterdam vlak nadat bekend was gemaakt dat wij de winnaar van de Boy Edgar Prijs 2023 is. (Foto: Joke Schot)

Wat staat er nog op jullie verlanglijst?

N: Het zou mij leuk lijken om eens met een touringcar langs Europese steden te reizen, samen met mensen met wie je een intensieve muzikale uitdaging aangaat. Dan ontstaat er een muzikaal proces waar in Europa meestal geen tijd voor is omdat iedereen te veel verplichtingen heeft en er nooit lang kan worden gerepeteerd.

M: We zetten onze reis voort.

N: En we zien wel wat er op ons pad komt.

Roland Huguenin

PS

Meer informatie over de feestelijke avond op 6 december ter gelegenheid van de uitreiking van de Boy Edgar Prijs 2023:

<https://tinyurl.com/46ynf3na>

Meer informatie over het programma 'Messiah', waarmee Boi Akih vanaf 9 december door het land toert:

<https://www.boiakih.com/messiah/>

De data van de 'From and to Infinity Boy Edgarprijs tour', die op 12 januari 2024 in De Doelen, Rotterdam start:

<https://www.boiakih.com/concerts/>

JAZZSTANDARDS

WHAT IS THIS THING CALLED LOVE?

In de serie over jazzstandards ging het eerder over 'Summertime' (Jazzflits 400), 'All the things you are' (Jazzflits 402) en 'I got rhythm' (Jazzflits 405). Dit keer komt 'What is this thing called love?' van Cole Porter (1891-1964) aan bod.

Niet alleen deze song, maar ook diverse andere die Porter voor musicals en films schreef, zijn instrumentale jazzstandards geworden, zoals 'You'd be so nice to come home to', 'Love for sale', 'All of you' en 'It's alright with me'. Sommige songs van hem, zoals 'I've got you under my skin', zijn vooral in de vocale sfeer bekend gebleven, denk bijvoorbeeld aan de versies van Frank Sinatra.

'What is this thing called love' stamt uit 1929 en maakte deel uit van de musical 'Wake Up And Dream', die in Londen werd opgevoerd. Elsie Carlisle zong het: <https://tinyurl.com/p6b6bz5j>

Vertwijfeld vraagt de hoofdpersoon zich in het 'chorus' (het refrein), gegoten in de bekende AABA-vorm, af:

[A1] *What is this thing called love?
This funny thing called love?*

[A2] *Just who can solve its mystery?
Why should it make a fool of me?*

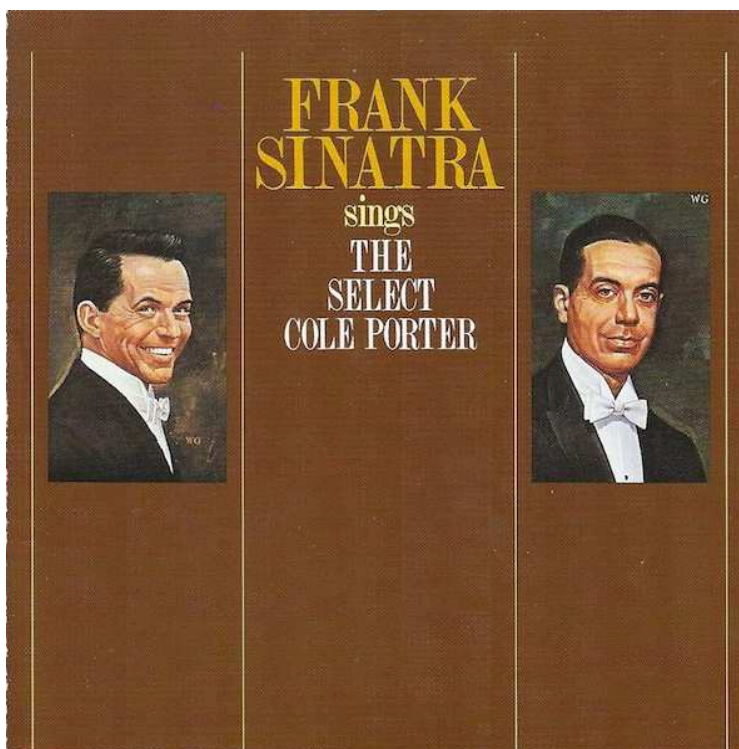
[B=bridge] *I saw you there one wonderful day*

You took my heart and threw it away

[A3] *That's why I ask the Lawd in Heaven above*

What is this thing called love?

Ook dit keer beperk ik me tot de muziek van het chorus. Deze is qua harmonische structuur interessant. De melodie is op het eerste gehoor vrij eenvoudig en gebaseerd op een simpel dalend motiefje. Net als bij 'Summertime' kent het melodisch ritme flinke tussenpauzes tussen de frasen: "Wat is this thing called love?" "this funny thing called love?". De zinsbouw is symmetrisch, een voorzin (What is this thing called love?), gevolgd door een nazin (This funny thing, called love).
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Frank Sinatra nam heel wat songs van Cole Porter op. Capitol Records verzamelde ze op dit album: 'The Select Cole Porter'.

Voor instrumentale jazz is het niet altijd de oorspronkelijke melodie die een song geschikt maakt als vehikel om over te improviseren. Bij 'What Is This Thing Called Love' doen vooral de op-eenvolging van akkoorden en tijdelijke toonaarden ertoe. Terwijl het stuk in C majeur staat, openen de A-tjes met akkoorden die naar een geheel andere toonaard leiden, F mineur. Wie niet verder kijkt, denkt dat we helemaal niet in C gaan spelen, maar in F mineur. In de nazin wordt dit 'gehoorbedrog' opgeheven en belanden we via overgangsakkoorden alsnog in de hoofdtoonaard C majeur. In het B gedeelte (de bridge) komen we via een harmonische overgang eerst in Bes majeur terecht en daalt vervolgens alles een hele toon, naar As majeur. Nog weer een halve toon lager komen we op een G akkoord, waarna het derde A-tje volgt, dat in harmonisch opzicht identiek is aan de andere A-tjes. Er wordt in deze compositie speels, maar tegelijk volgens logische overgangen, met toonaarden omgegaan. Daardoor is het een succesvol improvisatievehikel.

Een vroege jazzversie komt van de legendarische stride-pianist **James P. Johnson**, uit 1930. Hij speelt eerst het verse, daarna diverse variaties op het chorus: <https://tinyurl.com/2p8xnt8c>. In 1938 leverde klarinettist **Artie Shaw** een stuk echte 'swing-era' bigbandmuziek af: <https://tinyurl.com/bdhc9rfu>.

In 1956 nam altsaxofonist **Art Pepper** de song op, in de sfeer van de toenmalige cool-jazz: <https://tinyurl.com/3xc2baje>. Eveneens uit 1956 stamt een flitsende, up tempo gespeelde versie door **Clifford Brown**, met onder meer Sonny Rollins en Max Roach. Na een lang intro door Brown over een G akkoord, volgen de melodie en daarna virtueuze solo's die ook na zestig jaar nog actueel klinken: <https://tinyurl.com/4a26zdcv>.

Terwijl Art Pepper en Clifford Brown de oorspronkelijke melodie van Cole Porter als uitgangspunt namen, zijn er in de jaren na de Tweede Wereldoorlog over het akkoordenschema van 'What [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

is this thing called love' verschillende contrafachten (alternatieve melodieën) geschreven. De bekendste daarvan is 'Hot house' van pianist/componist **Tadd Dameron**. De melodische lijn van dat stuk is voornamelijk gebaseerd op een chromatische toonladder, dalend vanuit de eerste noot van de oorspronkelijke melodie. Het is een knappe transformatie van een eenvoudige melodie naar een hardcore bebopmelodie. Men verweet indertijd de beboppers dat ze 'rare noten' gebruikten en zo zal het zeker geklonken hebben in de oren van mensen die ooit hadden gezwijmeld bij de oerversie van Elsie Carlisle. Tegelijk komt het bebopkarakter van Damerons melodie de eenheid binnen het muzikale idioom van de uitvoering ten goede.

Er is met betrekking tot het veel gespeelde 'Hot house' overigens nog een bijzonderheid te melden. Er bestaat een televisieregistratie met dit stuk uit 1952; dat is het enige stukje muziek waar men Charlie Parker echt live op beeld ziet spelen: <https://tinyurl.com/36xk92dp>.

(Terzijde: er is nog ander beeldmateriaal van Parker, maar daar werd, helaas, helaas, geplaybackt).

Niet alleen Tadd Dameron, ook altsaxofonist **Lee Konitz** maakte een contrafact over 'What is this thing called love', getiteld 'Subconscious-Lee', met een zo mogelijk nog abstractere melodie dan 'Hot house': <https://tinyurl.com/46wtxmen>.

Nog een stap verder ging **John Coltrane** in diens compositie 'Fifth house' (op de plaat gezet in 1959). Hierin is slechts via een flinke analyse te herkennen dat het stuk van 'What is this thing called love' afstamt. Coltrane schreef niet alleen een eigenzinnige, beetje exotisch klinkende melodie, maar zette daar ook nog de vernuftige harmonische constructies onder die bekendstaan als 'Coltrane-changes'. Bovendien worden in de baslijn tijdens de A gedeelten aanhoudend dezelfde noten (C en G) herhaald (men noemt zoiets pedaalnoten). Na de solo van Coltrane volgt de pianosolo van Wynton Kelly, die, verbazend genoeg, weer dicht aan kruipt tegen de oorspronkelijke akkoorden van Cole Porter's compositie: <https://tinyurl.com/yfk73874>. We kunnen constateren dat Cole Porter's song flink wat teweeg heeft gebracht in de jazz.

Ruud Bergamin

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZ OP HET PODIUM

SUPERLESS

Een vol Bimhuis (Amsterdam) ontving op 17 november de Noors-Amerikaanse formatie Superless. Vanaf de eerste noot zat de band in een 'flow'. Eirik Hegdal (sax, klarinet, synthesizer), Jeff Parker (gitaar), Ingebrigt Håker Flaten (bas, basgitaar) en Øyvind Skarbø (drums) speelden geconcentreerd en toch ontspannen. Er was onderling contact en met het publiek. Overduidelijk was het speelplezier op het sfeervol verlichte podium, vooral bij de improvisaties van Jeff Parker.

Verslag en foto's: Marcel Schikhof

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

SONNY PARKER (1925–1957)

Bob Marley (1945-1981) zingt over zijn lievelingsstad Kingston. Zangeres Anita O'Day bewierookt de staat Massachusetts met drummer Gene Krupa en zijn orkest (13 juli 1942, Okeh 6695). Bruce Springsteen (°1949) bezingt de groei en de teeloorgang van de metaalindustrie in 'Youngstown', Ohio op zijn elfde studioalbum 'The Ghost Of Tom Yoad' (1995, Columbia). Youngstown is ook de plaats waar Sonny Parker vandaan komt. Deze Amerikaanse blueshouter is weinig bekend, wellicht door zijn korte muzikale loopbaan. Over hem gaat het deze keer.

De meest bekende jazzman uit Youngstown is orkestleider Tiny Bradshaw (1905-1958). Met 'The train kept a-rolling' had hij een grote hit (opname 25 juli 1951, King 45-4497). Red Prysock soeert op tenorsax. Bradshaw's orkest was een springplank voor trompettist Charlie Shavers, saxofonist Sonny Stitt en de trompettisten Bill Hardman en Nelson Williams (°1917- met een Nederlandse getrouwd en in Voorburg overleden op 20 november 1973). Ook uit Youngstown: zangeres Jay Clayton (°1941), gitarist James Emery (°1951) en pianist James Weidman (°1953).

De zwarte William Bennie (Sonny) Parker werd op 5 mei **1925** in Youngstown, Ohio geboren. Indien je in de boeken 29 oktober 1926 vindt is dat foutief. Hij wordt wel verward met Willis Calvin Parker. Die was blank, werd geboren in Long Bottom, Ohio en overleed 5 februari 2011. Sonny's militair oproepingsbevel van 10 juni 1943 noteert dat hij zwart was, bruine ogen had en zwart haar. Zijn moeder was Mrs. Annie Parker, conciërge. Ze woonden toen in Washington, DC.

Elke 'grote' bigband had een zanger of zangeres. Duke Ellington had Adelaide Hall en Ivie Anderson. Count Basie had Jimmy Rushing, Helen Humes en Joe Williams. Chick Webb had Ella Fitzgerald, Buddy Johnson en zus Ella Johnson. En Lionel Hampton had Wynonie Harris en Dinah Washington. Van 1949 tot 1955 [vervolg in de rechterkolom...](#)

Sonny Parker als lid van het orkest van Lionel Hampton. (Publiciteitsfoto).

was Sonny Parker de sterzanger bij de Lionel Hampton Big Band, met wie veel songs van Parker zijn opgenomen. Soms met Hampton's muzikanten nam Parker op onder eigen naam, bijvoorbeeld voor Aladdin, Spire, Peacock, Brunswick, Ultima en Hitts.

Sonny Parker groeide op in Chicago, 650 km verwijderd van zijn geboortestad. Zijn thuis was bij het populaire vaudeville duo Butterbeans and Susie. Jodie en Susie Edwards trouwden in 1917 en bleven optreden tot begin jaren zestig, dikwijls met Sonny Parker erbij. De drie waren een attractie in de Cotton Club in Cincinnati, de thuisstad van de King Records studio. Bokser Joe Louis was vaste klant in de Cotton Club. Op 5 december **1947** stopte het orkest met spelen, de radio stond op, Joe Louis ging tweemaal neer, om uiteindelijk Jersey Joe Walcott te verslaan. In **1948** leidde drummer Sonny Parker een orkest in die Cotton Club, met trompettisten King Kolax en Jerry Perry, Paul Renfro (tenorsax), Archie Washington (altsax), Pick Gordon (piano) en Monty Morrison (bas).

Bij mijn studie bots ik op een artikel over Sonny Parker in het Belgisch Franstalig tijdschrift 'Le Point Du Jazz' van februari 1970. Schrijver is Serge Tonneau. Hij plaatst Sonny's eerste vier opnamen, op Columbia 30.151 en 30.154, wellicht terecht in Cincinnati, latere discografieën citeren Los Angeles. The Cincinnati Post van maandag 24 januari 1949 biedt een verklaring. Platenwinkelier Sam Singer liet een testopname maken met Sonny Parker, eind december 1948, ik neem aan in een locale studio. De demo werd doorgestuurd naar het Columbia hoofdkantoor in Los Angeles, over de weg 3.500 km ver. Weinig waarschijnlijk dat Parker met zijn muzikanten toch naar de studio's in Californië is gereisd. Die opnamen worden vermeld in de Cincinnati Post. Parker kreeg een drie-jaarcontract bij Columbia. (In datzelfde krantenartikel staat dat Parker werd aangenomen door Lionel Hampton en zou debutteren 'deze week', dus eind januari 1949).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

De eind december 1948 voor Columbia opgenomen nummers: 'Tossin' and turnin', Lay right down and die', 'Gamblin' woman' en 'You don't know about love'. Trompettist King Kolax (1918-1991) wordt vermeld bij die opnamen. Bij beluistering is er geen trompet te horen, alleen Sonny Parker en bevriende muzikanten van Kolax, Paul Renfro, Pick Gordon, Monty Morrison en een onbekende drummer, misschien Parker zelf. Volgens de Chicago Defender van 16 oktober 1948 was Kolax twee maanden eerder naar Chicago teruggekeerd. Hij had daar een vaste job en formeerde een orkest met Verniel Fournier (drums) en 'Whisky' Sheffield (bas). Nog bijzonder: de Columbia 3000 series situeert die opnamen in december 1949, pertinent onjuist.

Luister hier naar 'Gamblin' woman':
<https://tinyurl.com/42pjbmxz>

Vanaf **1949** vervangt Sonny Parker zanger Rubel Blakely (1911-1992) bij Hampton. Parker is bescheiden aanwezig in de korte film van filmmaker William Cowan (1911-1994) 'Lionel Hampton and his Orchestra', een Universal-film van 30 augustus 1949. Te horen is ook de jonge rechtopstaande gitarist Wes Montgomery (1923-1968), die in 1948-1950 in Hampton's bigband speelde. Ook in dat filmpje, zangeres Betty Carter (1930-1998), toen nog Lorraine Carter. Die was bij Hampton van 1948 tot 1951.

Van 24 tot 28 januari 1949 is een Hampton-nonet in New York: 'Benson's boogie' wordt opgenomen met trompettist Benny Bailey, vocalisten zijn Sonny Parker en Betty Carter, Wes Montgomery is de gitarist en Albert Ammons de pianist (Decca 24574).

Luister hier naar 'Benson's boogie':
<https://tinyurl.com/22abcvcf>

Hampton schakelde Sonny Parker in voor zowel uptempo blues als voor bluesballaden. Hij mocht ook 'covers' zingen. Even luisteren naar de originals: 'Drinkin' wine' van Sticks McGhee (januari 1947, Harlem Records 1018, op 14 februari 1949 heropgenomen voor Atlantic Records 873), 'Well oh well' van Tiny Bradshaw (King 4357), 'Boogie wogie santa claus' van Mabel Scott (Exclusive 1336), 'Lavender coffin' van Joe Thomas (King 4296), 'Oh babe' van Louis Prima en Keely Smith (Robin Hood 101). Op Sonny's zanglijst stonden ook balladen [vervolg in de rechterkolom...](#)

Publiciteitsmateriaal voor een film over het orkest van Lionel Hampton met Sonny Parker.

als 'For you my love' van Larry Darnell (Regal 3240) en 'I almost lost my mind' van Ivory Joe Hunter (MGM 10578). Een hit met Hampton's sextet is zeker 'Drinking wine, spo-dee-o-dee, drinking wine', opname 26 april 1949 (Decca 24642). De 'Wine' is een jump blues gecomponeerd door 'Sticks' McGhee en J. Mayo Williams. Sticks McGhee, een broer van bluesman Brownie.

Op 7 september 1949 is Sonny Parker met zijn All Stars in Hollywood voor het Aladdin-label: 'Pretty baby', 'Sad feeling', 'I want a little girl' en 'Hamp's gumbo' staan op Aladdin 3033 en 3062. Trombonist Al Grey was erbij, evenals gitarist Wes Montgomery. Op 29 december 1949, 5 en 25 januari 1950 is Hampton's orkest in New York.

Ergens in **1950** is Parker met de Gene Morris Band in Fresno, Californië, met Wes Montgomery: vier nummers worden opgenomen voor Spire 11-003 en 11-004.

In april 1950 zingt Sonny Parker 'Jelly Roll' met het orkest van Lionel Hampton (Decca 28230).

Luistertip: 'She sets my soul on fire' (<https://tinyurl.com/4cdjeaet>) en 'Disgusted blues' (<https://tinyurl.com/bntesy42>) is Sonny Parker met Gladys Hampton Blues Boys, opgenomen in Houston, Texas, voor het Peacock Records label. Pianist Milt Buckner speelt mee, evenals Hampton's levenslang getrouwe gitarist Billy Mackel (1912-1986) (Peacock 1620 in 1951).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Op 17 april **1951** zingt Parker bij de Lionel Hampton Big Band in New York vier nummers voor M.G.M. (Metro-Goldwyn-Mayer): 'Cool train' (compositie van Benny Bailey), 'Gladys bounce', 'I can't believe that you're in love with me' en 'Air mail special'.

Op 16 oktober 1951 is Parker nog eens bij Hampton. Voor vier titels: 'Crying', 'Helpless', 'Jumpin' with G.H.', 'Samson's boogie'. De G.H. staat voor Gladys Hampton.

Luister hier naar 'Jumpin' with G.H':
<https://tinyurl.com/yd476xpf>

Op 31 december **1952** wordt feest gevierd in het Earle Theater in Philadelphia met het Lionel Hampton Orchestra waarbij Bertice Reading en Sonny Parker. Sonny Parker maakte zijn eerste trip naar Parijs in september **1953**. Op 20 september 1953 is Hampton in het Paleis voor Schone Kunsten in Brussel. 'Lionel Hampton European Concert 1953', uitgebracht op IAJRC 31 en Royal Jazz 517, bevat opnamen met de bigband, een twintigtal musici, in Zweden van september-oktober 1953. De trompetsectie met Clifford Brown, Art Farmer, Quincy Jones voorop, had in Stockholm een opnamesessie geregeld, zonder medeweten van Lionel en Gladys. Verteld wordt, eenmaal terug in Amerika werden ze allemaal ontslagen!

'Lionel Hampton All Stars - Live in Berlin 1953' is van 4 oktober 1953 (niet van 10 april).

Volgens de Pittsburgh Courier vertrok Lionel Hampton met zijn orkest op 19 oktober **1954** voor een tweede Europa-tournee. Vocalisten Sonny Parker en Bertice Reading reisden mee. Hampton begon op 28 oktober 1954 in Amsterdam. Zijn orkest gaf een concert in de Apollohal, dat zeer tumultueus verliep. Er waren twee sets voorzien: de aanwezigen van de eerste set waren nog binnen toen de bezoekers voor de tweede set zich al naar binnen drongen. Herrie alom. Op het album 'Apollo Hall Concert 1954' is alleen 'Stardust' opgenomen in Amsterdam, de rest in Duitsland. Op zondag 21 november 1954 speelde Hampton twee concerten: in Antwerpen (15.30 u), in Brussel (20.45 u). Het muzikantengevolg reisde door naar onder meer Bastogne, Brussel, Bordeaux, Toulouse en Pau.

In Gan, een dorpje bij Pau, kwam Sonny Parker met Hampton driemaal ten huize [vervolg in de rechterkolom...](#)

Lionel Hampton in New York in 1946. (Foto: William P. Gottlieb)

van Jacques Morgantini (1924-2019). Met bandleden Al Hayse, Bobby Plater, Jay Peters, Wallace Davenport en Billy Mackel luisterden ze naar platen. Zijn idool blijkt Big Joe Turner te zijn. Toen Morgantini in Toulouse chemie studeerde organiseerde hij een platenavond met Hugues Panassié (1912-1974), voorzitter van de Hot Club de France. Panassié zal zeker verteld hebben over zijn verblijf van vijf maanden in New York en Harlem. Hij was uit Antwerpen vertrokken op de S.S. Pennland op 1 oktober 1938, aankomst op 12 oktober in Hoboken. Terug in Frankrijk op 5 maart 1939. Tijdens zijn verblijf ontmoet hij Andy Kirk, Don Redman, Jess Stacy, Teddy Wilson, Max Kaminsky, Benny Goodman en tientallen anderen. Panassié vertelt zijn 'Cinq Mois à New-York, à Harlem, avec les musiciens noirs' in het gelijknamig boek. Mijn origineel exemplaar is van april 1947.

[Panassié was een goede vriend van klarinettist Mezz Mezzrow \(1899-1972\). Mezz' autobiografie 'Really The Blues' is geschreven samen met Bernard Wolfe en verscheen in 1946. In het Frans uitgebracht als 'La Rage De Vivre'. Mijn oudste Franse uitgave is uit 1950. Het was Panassié die Mezzrow canoniseerde. Morgantini en Panassié legden contacten met zwarte Amerikaanse jazz- en bluesmuzikanten. Zo bracht Morgantini gitarist-zanger Big Bill Broonzy in 1951 naar Europa en naar Parijs, waar hij optrad met pianist Blind John Davis. Samen met Jean-Marie Monestier \(°1938\) is Morgantini de stichter van het platenlabel Black and Blue in 1966. Ook in 1966 is Jean-Pierre Tahmazian \(1944-2022\) road manager voor pianist Earl Hines, op uitnodiging vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

ging van de Hot Club de France. Tijdens een concert in Bordeaux beslissen Monestier en Tahmazian vanaf 1973 platen op te nemen van de muzikanten met wie ze op tournee gingen. De Black and Blue-catalogus is zeer uitgebreid: met Arnett Cobb, Earl Hines, Otis Rush, T-Bone Walker, Milt Buckner, Clarence Gatemouth Brown, Hal Singer, en vele anderen.

Reclame voor een 78-toerenplaat van Sonny Parker.

Big Bill Broonzy kwam ook naar België en Nederland. Zo op 29 maart 1952, Broonzy en Blind John Davis in de Zoo in Antwerpen. Is Broonzy's eerste optreden in Nederland ergens in november 1952? Op 26 februari 1953 trad hij op in het rode 'Ons Huis' in de Rozenstraat in Amsterdam, op zondag 1 maart 1953 in Rotterdam.

'Amsterdam Concerts From 1953' is van toen, uitgebracht als Munich MRCD 275. Broonzy zong in december 1955 in Brussel, La Cave à Soutra. Opnamen daarvan werden gebruikt voor een duister rokerig filmpje 'Low Light and Blue Smoke'. In Amsterdam werd Broonzy verliefd – of omgekeerd – op kostuummaakster Pim van Isveldt (1930-2005?). Ze reisde mee naar Brussel en Parijs. De toen verwekte zoon Michael werd in december 1956 geboren. In Parijs had Broonzy een zekere Jacqueline als vriendin. In Chicago had hij vijf kinderen met zijn vrouw Rose. In 1955 noteert de Belg Yannick Bruynoghe de autobiografie die verscheen als 'Big Bill Blues'.

Op 18 maart 1955 is Hampton in Parijs. La Voix du Nord van 19 maart kondigt voor die zaterdagavond een concert aan in cinema Novéac in het Noord-Franse Valenciennes. 'Le maître du jazz Lionel Hampton' kwam op uitnodiging van de Hot Club de Valenciennes. Hampton brengt 24 solisten mee, onder wie Bertice Reading en Sonny Parker, 'vedetten van de Apollo en de Cotton Club'. Die avond krijgt Sonny Parker een hersenbloeding tijdens zijn optreden. Ik vond geen verslag in de lokale kranten. Het Des Moines Register van 26 maart 1955 vertelt dat Hampton nog enkele dagen in Parijs was gebleven. Oxford Music Online geeft foutief 'may 1955'. Sonny Parker werd overgebracht naar de spoeddienst van het 'American Hospital of Paris' in Neuilly-sur-Seine. Panassié bezoekt Parker, die half verlamd is. Hampton bleef een poos bij Parker, maar de bigband vertrok op 29 maart naar Amerika. In zijn thuisland is Parker nooit volledig hersteld. Verondersteld is dat Parker ook te kampen had met een drugsprobleem.

Op 4 februari 1957 overleed Sonny Parker in een hospitaal in Manhattan, New York, pas 32 jaar oud. Soms vind je 7 februari en in Pittsburgh, beide foutief.

In Jazz Hot van april 1957, nummer 120, schreef Jacques Demêtre (1924-2020) kortweg 'Sonny Parker est mort'. Toegevoegd is een summier discografie van Sonny Parker (betreffende 1948-1953), opgesteld door Kurt Mohr (1921-2007). In 1955 beschikte Mohr nog niet over de huidige informatica ...

Erik Carrette

PS Ik kon beschikken over vier pogingen tot een Sonny Parker-discografie. Overschrijverij zonder voldoende controle leidt tot een warrige puinhoop met tegenstrijdige gegevens. Parker kan je vinden op platen van gitarist Wes Montgomery en vooral bij het orkest van Lionel Hampton. De tijd ontbrak om wel vier dozijn Parker's opnamen te beluisteren. Recente publicaties met Sonny Parker's werk zijn niet beschikbaar.

Albums met Sonny Parker:

[The Complete 1948-1953](#), Blue Moon BMCD 6003; 26 nummers, waarvan tien met Lionel Hampton uit de periode 1949-1951 – mooi, maar de plaat is al tien jaar uit de handel;
[Sonny Parker with Lionel Hampton](#), 1949-1951, Blues Collection EPM 160282;
[The Greatest Blues Shouters](#), 1944-1955, 2-cd Frémeaux & Associés, FA 5166 – een publicatie met Jacques Morgantini als artistiek directeur;
[Sonny Parker is op enkele nummers](#) bij Lionel Hampton op de Franse Classics 1161 (1949-1950), 1193 (1950), 1262 (1950-1951) en 1429 (1951-1953) – tachtig nummers bovendien interessant voor de Hampton fans.

Lectuur over Sonny Parker:

[Blues & Rhythm](#), nummer 19, mei 1986, door Tony Burke en Dave Penny;
[Hugues Panassié, Sonny Parker](#), Bulletin du Hot Club de France, nummer 67, 1957
[DAHR \(Discography of American Historical Recordings\)](#) noteert data van achttien Decca-opnamen.

Dankwoord – Word of thanks:

Op de eerste plaats, Alan Westby van de Los Angeles Public Library, 'for his great exceptional help', Bernard Gauthier van de Bibliothèque Nationale de France in Parijs, Jacques Depoorter uit Sinaai-Waas, Dany Gugolz uit Wenen, Esteban Sanchez van Blue Sounds, Barcelona, Jacky Wielandts van Jazz Centrum Vlaanderen, Jean-François Hannecart, Médiathèque Simone Veil, Valenciennes en Franck Bergerot van Jazz Magazine.

JAZZFLITS OP REIS

Roland Huguenin, Joke Schot in Belgrado

BEOGRADSKI DŽEZ FESTIVAL

Datum en plaats:

24-29 oktober 2023,
Dom Omladine, Belgrado.

Belgrado is een bruisende stad waar het volop genieten is. De stad blijft ook bij herhaald bezoek confronteren, uitdagen, verleiden en daarmee de poëzie prikkelen. Belgrado is jazz.

Het publiek was zeer enthousiast dit jaar. Niet in de laatste plaats omdat jazz een ontsnapping biedt uit het alledaagse. Voor het grote aantal jonge bezoekers was het Belgrado Jazz Festival (BJF) bovenal een feest van ontdekken. Muzikanten genoten van de warme reacties en bleven gezellig hangen in de foyers. De 39ste editie van dit altijd weer boeiende festival was zeer de moeite waard. Het smaakvolle programma omvatte contrastrijke concerten. Enkele grote namen ontbraken niet, maar het avontuur lag bij de nieuwkomers en artiesten die wij in Nederland amper kennen. Er waren diverse hoogtepunten.

De nieuwe bestuursvoorzitter Jovan Maljoković opende het festival met een toespraak waarin hij het belang van het festival kernachtig omschreef: "Toen dit festival in 1971 van start ging als Newport Jazz Festival Europa, stond jazz in Joegoslavië nog in de kinderschoenen. Nu is de scene volwassen, telt Belgrado twee jazzopleidingen en is BJF een plezierplaats voor hedendaagse jazz." Met het openingsconcert werd het dertigjarig jubileum van de jazzafdeling van de Stanković Muziekschool gevierd. Deze 'voorspeelavond' bood knetterende swing in diverse bezettingen. Na afloop, tijdens de borrel, klom saxofonist Maljoković ook zelf nog even op de planken, om zijn eigen band te leiden.

Een van de grote namen was pianist **Gerald Clayton**. Zijn trio maakte een verpletterende indruk. Clayton beheerst zijn instrument tot in alle finesses en mag zichzelf inmiddels rekenen tot de meesters van de pianojazz. Zijn structuren zijn altijd helder, maar hij dwaalt graag weg in observaties en ideeën, en strooit kwistig met citaten en stijlfiguren. Zijn publiek luisterde met ingehouden adem naar betoverende verhalen en de onverwachte vergezichten die hij daarbij biedt.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Oded Tzur. (Foto: Joke Schot)

In een weergaloos spannende set creëerde saxofonist **Oded Tzur** een wereld in het grensgebied van klank en stilte. Zo combineert hij zijn passie met zijn gevoelens over de oorlog in zijn geboorteland Israël. Hij is een vernieuwer die het klankpalet van de tenorsaxofoon wezenlijk heeft beïnvloed en daar een eigen taal aan toevoegt, die steeds meer opschuift naar extase. Gitarist **John Scofield** liet zijn suprematie weer gelden, misschien wat bedaagder inmiddels, maar zeker zeer goed gerijpt. Met zijn trio speelde hij werk van zijn recentelijk verschenen album 'Uncle John's Band'. Hij voorzag zijn spel met opvallend veel 'jazzy licks' en bracht een eerbetoon aan Carla Bley. In standards mixte hij bebop met ondoordringelijke passages en rauwe improvisaties. In zijn fluisterzachte fraseringen klonken flarden Django Reinhardt, Jim Hall en Bill Frisell. Effectbejag kan een effectief middel zijn. Bij de jonge Amerikaanse tenorsaxofonist **Isaiah Collier** (1998) ontstaat alles vanzelf. Deze jonge gast is puur, origineel en vindingrijk. Hij oogt indrukwekkend, is zachtmoedig en beschikt over een groot talent. In enkele korte zinnen sprak hij zijn zorgen uit over onverdraagzaamheid en conflicten. Noem hem geen prediker maar een lichtend voorbeeld, dat poogt te verzoenen.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Zeer verrassend, indrukwekkend, komisch, ontwapenend, speels en vermakelijk was het optreden van zangeres en stemkunstenaar **Leïla Martial** en cellist **Valentin Ceccaldi**. Martial gebruikte haar stem multi-instrumentaal en voegde daar een arsenaal elektronica aan toe. Met adembenemende virtuositeit en genre-overstijgend repertoire was dit jonge duo een absoluut hoogtepunt van het festival.

Sprankelend was het optreden van trompettist **Verner Pohjola**, die met zijn kwartet inzet op een herdefinitie van jazz en punt uit bebop en avant-garde. Hij schiep filmische vergezichten. Binnenkort verschijnt zijn album 'Monkey Mind'. De voorproefjes klonken veelbelovend. Een avontuurlijke aanpak die resulteert in een eigentijds en fris geluid.

De groep **Fabian Rucker 5** van de productieve saxofonist en componist **Fabian Rucker**, tapt uit een vat vol goede ideeën. Hun muziek ontwikkelt zich in elke denkbare richting en is tegelijkertijd zeer attractief. Rucker oriënteert zich in de volle breedte, ook ver buiten Europa, en heeft het vermogen om stijlen en invloeden organisch te verbinden. Imponerend teamwork van een prachtig collectief. De Servische showcase presenteerde het lyrische kwartet van saxofonist **Max Kočetov** en zijn gast trompettist **Fabrizio Bosso**. Zij pakten door in verdiepende arrangementen, opvallend delicaat begeleid door pianist **Andreja Hristic**. Zanger **Viktor Tumbas** (1999) maakte veel indruk met zijn veelzijdige en goed getrainde stem, die ondanks zijn jeugd gerijpt klonk. Met flair veroverde hij de zaal.

Ook gitarist **Jovan Milovanović** zet iets neer met zijn on-Europese sound, die hij ontwikkelde tijdens zijn muziekopleiding in Amerika. Hij kwam op in 2000, verdween lang van het toneel en is terug met een nieuw kwartet. Zijn progressieve muziek was doordrenkt met geavanceerde 'licks' die de aandacht goed vasthielden. Saxofonist **Kristijan Mlačak** haakte aan met zijn rijke passagespel. Daarna volgde een explosief trio onder leiding van de gedreven contrabassist **Miloš Čolović**. Herhaaldelijk speelde hij melodische passages waarin hij unisono wordt begeleid door **Andreja Hristic**, die eerder op de avond was te zien als begeleider. In dit trio speelde hij met bravoure. Geen vernieuwer, wel zeer attractief.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Max Kočetov Quartet met trompettist Fabrizio Bosso (rechts).
(Foto: Joke Schot)

Trompettist en jazzdiplomaat **Dave Douglas** is de mentor van zijn nieuwe Gifts Trio. Hij daagt zijn jonge 'pupillen' uit om op verkenning te gaan met werk dat nog niet is uitgebracht. De muziek komt via avant-garde en vervreemdende effecten bij een grommende underground-blues.

De expressieve muziek van contrabassist en componist **Hugo Carvalhais** bevat tegendraadse ideeën en eigenzinnige melodieën. Met zijn formatie maakt hij een in suitevorm gegoten compilatie van mainstream-, Brazilian- en free jazz.

Het **Manuel Hermia Freetet** is een groep die bevestigt hoe jazz kan, mag en soms ook moet klinken. Muziek als een epicentrum van drama, klucht, circus en spektakel. In een ballad klinkt dit gezelschap als een toegenegen kameraad.

In 2024 beleeft het Belgrado Jazz Festival de veertigste editie.
Roland Huguenin

Zangeres Leila Martial (links) en cellist Valentin Ceccaldi.
(Foto: Joke Schot)

In de rubriek 'Jazzflits op reis' doen medewerkers van Jazzflits in woord en/of beeld verslag van de jazzscene in het buitenland waar ze verblijven.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

JAZZWEEK TOP DRIE

27 november 2023

1 Joey Alexander Continuance
(Mack Avenue)**2 Joshua Redman**featuring Gabrielle Cavassa
Where Are We (Blue Note)**3 Brandon Sanders**Compton's Finest
(Savant)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Ralf Jacobs, Peter J. Kortten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:**

Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ IN BEELD**OSCAR PETERSON**

Oscar Peterson op 9 april 1964 in Bellevue, Amsterdam.
(Foto's: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

Voor een programma van een half uur maakte de Avro op 9 april 1964 in Bellevue (Amsterdam) televisieopnames van het trio van pianist Oscar Peterson. Samen met bassist Ray Brown en drummer Ed Thigpen was Peterson daar even neergestreken tussen twee Europese optredens door. Als onderdeel van zijn Europese tournee had hij een week eerder nog in het Kurhaus (Scheveningen) en het Concertgebouw (Amsterdam) op het podium gestaan. Een select publiek hoorde Peterson in Bellevue vertolkingen geven van onder meer 'Someday my prince will come', 'Maria', 'Tonight' en 'Goodbye' (een ode aan Benny Goodman).